

HİKMET HÜKÜMENOĞLU
AŞKA İNANMAYANLAR
İÇİN AŞK ÖYKÜLERİ

ÖYKÜ

♥can

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Köburun, 2016

HİKMET HÜKÜMENOĞLU, 1971'de İstanbul'da doğdu. *Kar Kuyusu* (2005) *Küçük Yalanlar Kitabı* (2007), *47 Numaralı Kamara* (2010), *04:00* (2012) ve *Körburun* (2016) isimli romanları yayımlandı. *Körburun*'la 2017 yılında Attila İlhan Roman Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

Arıların Yön Duygusu	11
Aşk Öyküleri – No. 1	37
Mercedes 80	39
Aşk Öyküleri – No. 2	53
Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri	55
Aşk Öyküleri – No. 3	75
Sumru, Cemre ve Ben	77
Aşk Öyküleri – No. 4	97
İki Kişi Bir Bavula Sığmak Zor	99
Aşk Öyküleri – No. 5	111
Hudut	113
Aşk Öyküleri – No. 6	129
Siyah Atlarla Geldiler	131

ARILARIN YÖN DUYGUSU

Beni göremeyeceği bir yere oturuyorum ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyorum. Salon tahminimden daha kalabalık. Sahnedeki iki koltuktan birinde kardeşim oturuyor. Arkasında son romanının posterini, tepesinde spotlar var.

Ön sıralardan biri el kaldırıp soruyor: “Peki, o zaman insan aşkı nasıl öğrenir?”

Seyirciler gülüşüyor. Sohbetin başını kaçırdığım için espriyi anlamıyorum.

“Romanlardan,” diyor kardeşim. “Filmlerden, şarkılardan... Ama en başta kendi anne babasından.”

Artık ağızından kerpetenle zor laf alınıyor ama çocukken çok konuşurdu Kerim, çok soru sorar, sürekli bir şeyler anlatır ve hiç susmazdı. Birisi susturana kadar. Çenesi o kadar düşüktü ki bazen canını acıtmak isterdim. Gerçekten acıtmak değil de, ya da tam olarak öyle, bilmiyorum. Biraz sessizlik istiyordum herhalde, sessizlik ve huzur. Ayrıca, o ıssızlığın ortasında öfkemi çıkarabileceğim başka kim vardı ki? İki kardeş arasında olurmuş böyle şeyler. Öyle derler.

Bir keresinde vurmuşum. Elimini ayarı kaçmıştı ve epey sert vurmuşum, sonra da pişman olmuşum. Gayet iyi hatırlıyorum, doğup büyüdüğümüz evden çok

uzaktaki o kente taşınalı daha birkaç ay olmuştu. An-nemle birlikte geçireceğimiz son yaz olduğunu henüz bilmiyorduk. Ben 17 yaşındaydım, Kerim 14.

“Sana dur dediğimde dursan ölür müsün?” diye ba-ğır-dım.

Koşup yetişti, peşime takıldı. “Öpüştünüz mü?”

“Salak salak sorular sorma. Orada duracaksın, kımıl-damayacaksın demedim mi?”

“Elini tuttun mu peki?”

Cevap vermedim. Dikenler pantolonumun paçasına dolanıp beni delirtiyordu. Bazıları paçama dolanmakla kalmıyor, kumaşı delip dişlerini etime geçiriyordu. Yer-yüzündeki bütün dikenleri topraktan tek tek söküp yak-mak istiyordum.

Kentin kıyısında, arka bahçesi kırlara açılan tek kat-lı, perişan bir ev vermişlerdi babama. “Bilhassa bu evi istedim,” demişti, “tabiatın içinde yaşayıp deneylerimi yapmayı hiçbir şeye değişmem.” Babamdan önceki mü-hendise, kentin en şık caddesindeki lojmanda dayalı dö-şeli bir daire tahsis edildiği kulağımıza gelmişti ama bu konuda gıkımız çıkmıyordu.

“Senin kızın babası çok tehlikeli bir adammış, höt dedi mi herkesin ödü patlarmış,” dedi Kerim hala peşim-de ve nefes nefese.

“Onu kimden duydun?”

“Herkes seni konuşuyor. Yeni gelen oğlan, savcının kızını rahat bırakmazsa çok fena başı yanacak diyorlar.”

Kardeşimin, tanımadığı insanların kuyruğuna yapı-şıp muhabbetlerine musallat olmak gibi bir huyu vardı. Senin bu yaptığını uyuz enikler yapmaz diyordum. Ken-dine doğru düzgün bir-iki arkadaş bul diyordum ama beni dinlemiyordu.

“Başka ne konuşuyorlar benim hakkımda?”

“Kız herkesten gizliyormuş ama o da sana meyilliy-miş.”

Bunu duymak hoşuma gitti ancak çaktırmadım.

“Abi, eğer çok fena başını yakarsan başka bir yere gitmek zorunda kalır mıyız?”

“Babam gidiyoruz demedikçe hiçbir yere gitmek zorunda kalmayız. Çenenin kapa da yardım et.” İri bir taş bulup demin Kerim’e başında dikilmesini söylediğim kayanın karşısına kadar yuvarladım.

“Oldu mu bu burada sence?” diye sordum.

Omuzlarını silkti.

“İkisinin arasına bir çizgi çeksek tam ortası sayılmaz mı?”

Kerim, bayırın önce sağ yanına, sonra sol yanına baktı. Her yer göz alabildiğine otlarla, dikenlerle, papatyalarla ve adını bilmediğim sarı çiçeklerle kaplıydı. Alçaktan süzülen bulutların gölgesi, dev karaltılar halinde yamacı yalayıp geçiyordu. İleride, tepenin altında, tarlalar başlıyordu, daha da ötede tek tük evler. Fakat durduğumuz yerden bakınca yeryüzü sadece otlardan ve dikenlerden ibaretti. Bilmiyorum, belki şimdi olsa, kafa dinlemek için ne güzel bir yer derdim ama o yaşta bana dev bir kafes gibi geliyordu. Tel örgüler yerine boşlukla çevrili, çıkıp özgürlüğüme kavuşmak ve gerçek hayata başlamak için gün saydığım bir kafes.

Rüzgar, gömleğimin içine dolup yakalarımı şişirdi.

“Bulutlar, üzerimizde yüzen balinalara benzemiyor mu?” dedi Kerim. Saçları ikide bir gözlerine girip duruyordu. “Biz de denizin dibindeyiz, yosunların arasında...”

“Tepemi atırma Kerim, tam ortası mı, değil mi?”

“Bilmiyorum. Burası daha epey gidiyor.”

“Hepsini demedi ki. Kulaklarını açıp dinleseydin böyle aptal aptal konuşmazdın. Makul bir alan belirleysin, tam ortadan ikiye bölün ve krokisini çıkarın dedi.”

“Tamam da niye?”

“Her şeyi anlayan gerekmiyor.” Defterimi açıp bir dikkörtgen çizdim, düz bir çizgiyle ortadan ikiye böldüm.

“Buradan taşınırsak eski evimize döner miyiz sence?”

“Şunun aynısını çiz. Eski evimiz diye bir şey yok, unut artık.”

“Burayı hiç sevmedim. Annem de sevmedi. Hem niye kroki çiziyoruz anlamıyorum. Etrafta hiçbir şey yok ki.”

Derin bir nefes aldım. “Çünkü bu işi doğru düzgün yaparsak yarın arkadaşlarımla sinemaya gitmeme izin verecek. Senin yüzünden pazar gününü evde geçirmek istemiyorum, tamam mı?”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Arkadaşlarımla gidiyorum dedim, duymadın galiba.”

Aslında arkadaşlarım dediğim o salaklarla zaman geçirmeye hiç meraklı değildim. Tek derdim Sevgi’yi görmektir. Savcının al yanaklı kızı Sevgi. Bana meyilli olduğunu herkesten gizleyen Sevgi. “Belki kaçıp gelebilirim,” demişti. Benimle oyun oynuyordu, kaçamayacağını biliyordum. Ne olursa olsun, aklımdan çıkmıyordu.

Kolumla dümdüz karşıyı gösterdim. “Çizginin bu yanı senin, bu yanı benim. Hadi, biraz sus artık.”

İşin doğrusu, babamın bitmek tükenmek bilmeyen projeleri ve bize verdiği bu görevler bana da saçma geliyordu ama kardeşim gibi sürekli soru sorup adamın asabını bozmuyordum. Kafamdaki denklem gayet basitti: Cumartesi görev, pazar izin. Kerim için hiçbir denklem basit değildi. Arabada, “Ben niye hiç öne oturmuyorum?” diye tutturmuştu bir defasında. Tamam, arka koltuk kırık ve insanın kışına batıyordu ama benim suçum muydu sanki?

Babam gözünü yoldan ayırmadan, “Herkesin yeri belli,” diye cevap vermişti. “Herkes yerini bilecek.”

* * *

Babam, adlarını aklımda tutamadığım kimyasal maddeler üreten bir fabrikaya baş mühendis tayin edilmişti.

Fabrika diyorduk ama dışarıdan bakınca fabrikaya benzer bir tarafı yoktu. Depolar, borular, variller ve alçak bir bina, hepsi o kadar. Arka koltuğu kırık külüstürü de fabrikadan vermişlerdi. Babam belli etmemeye çalışıyordu ama ona biraz bozulmuştu. “Yakında değiştirecekler,” demişti, “geçici bu.” Sesimizi çıkarmamıştık. Sonra bana dönüp göz kırpmıştı. “Eğer bu dönem notların yüksek gelirse sana direksiyon öğretirim. Yaşın tuttuğunda ehliyetini alırsın.” Daha gelir gelmez inek diye adım çıksın istemiyordum ama bunu duyunca deliler gibi çalışmaya başlamıştım.

Okula babamla gidip geldik, başka çare yoktu. Eve dört-beş dakika yürüme mesafesinde bir durak vardı ve günde birkaç defa minibüs geçerdi ama seferler sabah onda başlıyordu. Derslerse sekiz buçukta. Paydos zilin-den sonra fabrikaya kadar yürüyüp babamın mesaisinin bitmesini beklerdik. Boş bir masaya yayılıp ödevlerimizi yapardık, hademe açık çay ve bir tabak bisküvi getirirdi. Bisküviler nedense hep nemli olurdu. Bir kere bile ktır ktır bisküvi yediğimi hatırlamıyorum ama şikayet etmezdim çünkü çaya batırınca o kadar da fark etmiyordu. Akşam eve dönerken babam önce okulu sorar, cevaplarımızı yarım kulakla dinler, ardından bize hayata dair dersler vermeye geçerdi. Bu derslerin ne hakkında olacağını önceden tahmin etmek zordu ama en sevdiği iki konu, tabiat ve kadınlardı. Çoğunu unuttum ama bazı laflarını hatırlıyorum – hatırlıyorum da denmez, hiç alakası olmayan bir işle uğraşırken, diyelim sabah çay demlerken, o hayat derslerinden biri aniden aklıma geliveriyor. İnsanı çaresiz bırakan baş ağrısı nöbetleri gibi, engel olmaya çalışsam da beceremiyordum.

“Kadınlar güçlü adamlara aşık olur, çocuklar. Kafası çalışsan, mevki sahibi adamlara. Öyle karı gibi ağlayan sızlayan erkeklerin suratına bakmazlar..”

“Erkek, doğası gereği avcıdır, kafese kapatırsan ölür. Burnu koku aldı mı tut tutabilirsen. Bakın, masal anlatmıyorum. Darwin’in evrim teorisini açın okuyun. Bilimadamları hepsini ispatlamış...”

“Eğer bir kadının kalbini kazanmak istiyorsan stratejini iyi kuracaksın. Ona hediyeler alacaksın, asla boş bırakmayacaksın. Kadınlar pahalı hediyeleri sever ama ucuz bir hediye bile hiç yoktan iyidir..”

Babamın anneme hediye aldığı için hiç görmemiştim. Zaten bizim evde doğum günü, yılbaşı filan kutlanmazdı. Babama göre öyle şeyler, para hesabı bilmeyenleri inek gibi sağmak için kurulmuş tuzaklardı. Annemse özel günlerin ne olursa olsun özel olduğuna inanırdı. Kardeşimle benim için küçük bir pasta yapardı ama babam sinirlenmesin diye mum üflemezdik. Zaten pastane vitrininde gördüğümüz pastalara hiç benzemezdi annemin yaptıkları.

Hediye meselesine dönecek olursak, Sevgi’nin kalbini kazanmak için nasıl bir strateji kurmam gerektiğini henüz çözememiştim. Babasından o kadar korkmasa ah neler yapacaktım ben ona. Nerelere götürecektim. Hesapta çok cesurdu ama aslında ödü kopuyordu ve her dediğime itiraz ediyordu. Sırf benimle değil, sınıftaki öğrencilerden herhangi biriyle konuşurken görülmeğe ödü kopuyordu, babasının kulağına gider diye.

Ben korkmuyordum. Peşinden bir dakika bile ayrılmıyordum, kimse bakmıyorsa kolundan yakalayıp kuytuca çekiyordum. Avlunun arka köşesindeki erik ağacının altında bir bank vardı, teneffüslerde oraya kaçıyoruz. Zamandan bahsediyorduk, günlerin neden o kadar yavaş geçtiğinden ve detaylarını fazla düşünmediğimiz, yine de bize çok önemli gelen planlarımızdan. Sevgi, “Hemen evleneceğim ve daha büyük bir kente taşınacağım,” diyordu. Bense, önce üniversiteye gidecektim ve

makine mühendisi olacaktım, sonra askerlik... Sonra da bir fabrikada iş bulurdum herhalde. Hayalimde şu yeni kurulan son sistem otomobil fabrikalarından biri vardı.

“Evlenmeyecek misin?” diye sordu Sevgi.

“Tamı tamına senin gibi bir kızla evlenmek istiyorum,” dedim.

“Komik komik konuşma.” Yanakları kızardı. Yanaklarının kızardığının farkına varıp iki misli utanınca çok tatlı oluyordu.

“Öyle alelacele evlenmeye kalkarsan, tahsili olmayan, mevki sahibi olmayan aptal birisine kalırsın ve ileride çok mutsuz olursun,” dedim. “O yüzden biraz dışını sıkıp beklemen lazım.”

“Nereden biliyorsun mutsuz olacağımı?”

“Biliyorum,” dedim.

“Yanıyorsun. Aşık olduktan sonra öyle şeylerin hiç önemi yoktur.”

“Elini tutabilir miyim,” diye sordum. Bu sefer itiraz etmedi.

* * *

Annem arada sırada çiçek toplamak için evden dışarı çıkardı. Eskiden arkadaşlarıyla buluşup gezmeye giderdi ama buraya geldikten sonra öyle şeyler kalmamıştı. Babam fabrikada, biz okuldayken, bütün gün tek başına evdeydi. Canı çok sıkılır mıydı, bilmiyorum. Yanından ayırmadığı pilli bir radyosu vardı, eğer o açık değilse evin neresinde olduğunu bilmezdik. Bazen saatlerce gözden kaybolur, sonra hiç beklemediğimiz bir anda karşımızda beliriverirdi.

İki-üç günde bir diş macununa bandığı pamuklarla gümüşleri parlatırdı ve bu yüzden ev, sabah akşam naneli diş macunu kokardı. Anneannesinden kalan tepsiler ve

çatal bıçak takımı çok kıymetliydi – en azından annem için çok kıymetliydi ama ne kadar ovarsın ovsun, siyah bulutlarla kaplı dururlardı camlı büfede. Bir de gümüş resim çerçeveleri vardı. En büyüğünde, babam, gençliğinde çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafıyla dikilirdi, başkışede. Etrafında, kardeşimle benim bebeklik fotoğraflarımız diziliyordu, kaleyi koruyan oyuncak askerler gibi. Annemin tek bir fotoğrafı yoktu. Hiç çekirmemiş, belki de yırtıp atmış.

O günlerde babamla artık hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Konuşuyorlarsa da biz görmüyorduk. Daha önce –oraya taşınmadan önce yani– birlikte güldükleri zamanlar vardı. Bağıra çağıra kavga ettikleri zamanlar vardı.

“Kavga ettiklerinde bile bu kadar kötü değildi,” dedi Kerim.

Doğru söylüyordu ama sesimi çıkarmadım. Bebekler doğduktan bir süre sonra konuşmayı öğrenir ya, annem de tam tersi, konuşmayı yavaş yavaş unutmaya çalışıyordu galiba. Bunun bir tür isyan olduğunu yıllar sonra anladım. Çaresiz insanların sessiz isyanı.

“Niye evlenmişler sence? Annemle babam?”

“Aşık oldukları için herhalde,” dedim. İnsanların aşk yüzünden evlendiklerine inanırdım o zamanlar. Ya da aşık olduktan sonra yapacak daha iyi bir şey kalmadığı için.

“Sonra ne olmuş?”

“Saçma sapan sorular sormayı bırak da işine bak.”

Babamın bize verdiği görevin üçüncü haftasındaydık. Bayırı kaplayan otlar iyice uzamış, dikenler biraz daha dişlenmişti. Evin önündeki ağaçlardan kuş cıvıltıları ve epey uzaktan, neresi olduğunu kestiremediğim bir yerden horoz sesleri geliyordu. Geveze kardeşim hiç durmayan çenesiyle hepsini bastırıyordu tabii.

Krokinin ne işe yaradığını önceki hafta öğrenmiştik.

Öğrenmeseydik daha iyiydi. Babam kahvaltıdan önce bizi çalışma odasına çağırıp karşısına oturtmuştu. Charles Darwin'in bin sekiz yüz bilmem kaçta yaptığı bir deneyi uzun uzun anlatmıştı. Artık adamın kaç çocuğu varsa, beşini seçip görevlendirmiş. Bahçede durup nöbet tutacaksınız, demiş, bal arılarının hangi çiçekten havalanıp hangisine konduğunu defterinize not edeceksiniz. Uzun lafın kısası, adam, arıların uçuş rotasını kafaya takmış. Derdi tam olarak neymiş pek anlamamıştım. Babamın derdi ise tıpkı Darwin gibi yeni bir asrın başlangıcı olmaktı. Kendi tabiriyle, "sadece hayvanlar aleminin düzenini değil, insanlığın tabiatını, yani ruh denilen meselenin sırrı" nı çözeceğine emindi. "Kahvaltınızı çabuk bitirin, oyalanmadan işe başlayın," diye yollamıştı bizi.

Babamın çalışma odası hem okurken hem de yazarken yarım bıraktığı kitaplarla doluydu. Masanın üzerinde eski bir daktilo ve yerinden kıvılcılamayacak kadar ağır bir telefon olduğunu hatırlıyorum. Biz taşınmadan önce telefonun hattını kesmişlerdi ve sonra bir türlü bağlanamadı. O telefon hiç çalmadı ama nedense babam için masasındaki en önemli nesneydi. Yanında birkaç şişe yeşil mürekkep dururdu –niçin yeşil bilmiyorum, ucuza bulup almıştı herhalde– ve tek bacağı kopuk olduğu için en ufak harekette sallanan paslı bir Eysel Kulesi.

Arılı projenin üçüncü haftasındaydık ve daha ne kadar sürecekti bilmiyordum. "Bütün yaz arı mı kovalayacağız?" diye söylendi kardeşim. Bayırın ortasında durmuş, elindeki krokiye çatık kaşlarıyla bakıyordu.

"Mecbur değilsin. Babama gider, benim daha mühim işlerim var dersin. İzah edersin, sonuçlarına da katlanırsın."

Çiçekleri tek tek işaretlemek deli işi olduğundan öbekler belirleyip onlara numara vermiştik. Öbek filan da yoktu aslında. Papatya bu, kırdı kafasına göre çıkıyor

ama neyse. Bir arının peşine takılıp hangi öbekten havalanıp, hangi öbeğe konduğunu not ediyorduk, 4, 8, 15, 16, 23 diye... Gözden kaybedene kadar. Sonra başka bir arının peşine takılıyorduk. Arada arıları karıştırdığım ya da sıkıldığım oluyordu, o zaman çaktırmadan defterdeki sayılara ufak tefek müdahaleler yapıyordum. Öglene doğru Kerim'in de defterini kafadan atma sayılarla doldurduğunu fark ettim.

"Ne yapıyorsun öyle?"

"Hiçbir şey yapmıyorum. Sen de aynısını yapıyorsun."

"Yalan uydurma," dedim. "Babam anlamaz mı sanıyorsun?"

"Anlar mı sence?"

Cevap vermedim. Kardeşimin endişesi bir an için bana da bulaştı. Babamın sağı solu hiç belli olmazdı. Şu direksiyon işini tehlikeye sokmak istemiyordum. Araba kullanmayı bir öğrensem, Sevgi'yi pazar günleri evden kaçmaya ikna edebileceğime emindim. Kızda korku morku kalmazdı o zaman, işler hızla ilerlerdi.

("Eğer benim yanımda öğrenirsen ehliyet sınavını beklemene bile gerek yok," demişti babam bir akşam yemekte. "Yollar bomboş nasıl olsa, karşına kim çıkacak ki bu Allah'ın unuttuğu memlekette...")

Annem bana dönüp babamın dıymasını istemiyormuş gibi ufacak bir sesle, "Aklını kaçırdın galiba Kerem, hiç olur mu öyle şey?" demişti.

"Aklımızı kaçırdık efendim, evet sonunda hepimiz aklımızı kaçırdık," diyerek numaradan bir kahkaha attı babam.

Gözlerimi tabağımdaki bezelyelere dikmiş, nefesimi tutmuş beklerken niye öyle tarifi imkansız bir korkuya kapılmışım bilmiyorum. Babamın mı korkunç bir şey yapmasından korkuyordum, yoksa annemin mi?)

“Anlar mı sence?” diye bir defa daha sordu Kerim.

“Çenenin tutmayı becerebilirsen anlamaz.”

“Annem babama niye aşık olmuş sence abi?”

“Bana ne soruyorsun, git ona sor.”

“Sordum. Hatırlamıyorum dedi.”

Annemi, üzerinde kısa kollu beyaz sabahlığıyla, sabahın ilk ışıklarında, evin arkasındaki çitin başında durmuş, bayırdan aşağı doğru gitgide koyulaşan sise bakarken hatırlayacağım hep.

* * *

Salonun en arka sırasında, köşede oturuyorum. Kerim’in o karanlıkta beni görmesine imkan yok, hele tüm spotlar üzerine çevrilmişken. Yine de bir an için dimdik gözümün içine bakıyor sanıyorum. Kafamın içinden geçenleri duymuş gibi. Bıçak gibi. Seyircilerden yeni bir soru geliyor ve gülümseyip o yana dönüyor.

* * *

Okulların kapanmasına birkaç hafta kala, başkentten fabrikaya iki stajyer geldi. Özdemir Abi, gözlüklü, kıvrıkcık saçlı, komik birisiydi. Amatör ligde top oynamış ama kötü bir tekmeyle dizi sakatlanınca bırakmak zorunda kalmış. “Hem sınav hem idman, altından kalkamıyordum zaten,” dedi. Babam onu doğruca Kerim’in karşısına oturttu. “Allah aşkına şu çocuğa biraz matematik öğret, aptal olacak yoksa. Benim sabrım yetmiyor,” diye pat pat omzuna vurdu. Bir de söz verdi, Özdemir Abi bu zor görevi başarabilirse babam onu kentin en iyi kebabçısına götürüp yemek ısmarlayacaktı.

Babam ortalıktaysa Özdemir Abi’yle Kerim ders çalışırdı ya da öyle görünürlerdi. Değilse, üçümüz depola-

rın arkasındaki arsaya kaçırdık ve Özdemir Abi bize çalım atmayı, topuk pası vermeyi filan öğtirdi. Aslında laborant teyzeler gardiyan gibiydi ve bir stajyerin mesai sırasında öyle ikide bir bahçeye çıkmasına asla izin vermezlerdi. Müdürün çocuklarına abilik ediyor diye göz yumuyorlardı herhalde.

Öteki stajyerin adı Nil Abla'ydı. Ama abla demeyecektim. "Aşk olsun, o kadar yaşlı mıyım sence?" diye sistem etmişti daha ilk gün. Annesi Nil Burak diye bir şarkıcının hayranıymış. "Nasıl yani, hiç duymadın mı? Yahu radyoyu açmaz mısın sen?" Sonra gülmüştü. "Seyyal de koyabilirmiş adımlı, o yüzden çok kızıyorum."

Hayatımda gördüğüm en güzel kadını Nil Abla. Siyah saçlarını erkek gibi kısacık kestirmişti ama bu onu çirkinleştireceğine on kat güzelleştirmişti. Belki de yüz kat. Laboratuvar önlüğünün önünü hiç iliklemezdi. Bluzunun düğmeleriyle tam sutyenin hizasında patlayacak gibi dururdu. Oraya bakarken yakalanacağım diye ödem kopardı ama insan bakmadan duramıyordu ki.

"Bana mı bunlar? Ne kadar tatlısın!"

Bizim nemli bisküvilerden götürmüştüm. Sigara molasına çıkmış, fabrikanın arkasındaki yangın merdivenine ilişmişti. Farkında değildi ama dizini zangır zangır sallıyordu ve bütün basamaklar onunla aynı tempoda sallanıyordu.

"Gel yanıma otur. Sana bir sır vereceğim. Sır tutabilir misin Kerem?"

Gözleri, kirpikleri, burnu, burun delikleri ve dudakları o kadar nefisti ki yutkunmaktan doğru düzgün cevap vermedim.

"Galiba burası hiç bana göre bir yer değil. İçerideki cadılar canımı alacakmış gibi bakıyorlar. Şu hale bak, sibirya elim kolum titriyor." Bisküvinin köşesini ısırıp, diliyle üstdudağındaki kırıntıları temizledi. Gözlerimi o

dudaklardan bir saniye bile ayıramıyordum. “Kimsenin ruhu duymadan kaçıp kaybolsam diyorum. Ne dersin?”

Birkaç defa daha yutkunduktan sonra, “Ben de başta kaçmak istemiştim,” diyebilirdim. Kendi sesim kulağıma o kadar ince geldi ki utancımın neredeyse yerine dibine geçecektim. “Buradaki yeni okula başlayınca yani.”

“Artık istemiyor musun?”

“Yoo. Hala istiyorum. Arada sırada.”

“Ama dişini sıkıyorsun ve pes etmiyorsun. Sen başarırıysan belki ben de başarabilirim.” Benimle dalga geçip geçmediğini anlamamıştım ama umurumda değildi. Dip dibe oturmuştuk, bacağı onun bacağına değiyordu ve bedeninin sıcaklığı kasıklarımın doğru ilerliyordu.

“Arkamdan neler diyorlar kim bilir. Düşündükçe öfkeden patlayacak gibi oluyorum.”

“Herkesin arkasından konuşuyorlar,” dedim. Sırf kendini kötü hissetmesin diye değil, gerçekten herkesin arkasından konuşuyorlardı. Babam hakkında neler dediklerini kendi kulaklarımla duymuştum. Neyse ki kardeşim duymamıştı. Zaten fazlasıyla ana kuzusuydu, aklı daha da karışsın istemezdim. Nil Abla’ya duyduklarımı anlatmadım. Sırf ona değil, hiç kimseye anlatmadım. Galiba anlatmazsam zamanla unuturum sanıyordum fakat o fisiltılar şimdi bile kulaklarımda.

Laboratuvar tezgahının altı karanlık bir mağara gibiydi. Top top olmuş toz yumakları hatırlıyorum, yakılıp atılmış kibrit çöpleri, eski bir test tüpüne ait cam kırıkları, tepemden geçen havagazı hortumları... Zihnim boşlukları dolduruyor – kokuları örneğin, gözlerimi kapasam, enseme ürperten o aşı pamuğu kokusunu şu anda hala ordaymışım gibi duyabiliyorum. Çürük yumurta kokusunu. Ter kokusunu, naylon çorapların, yün eteklerin, ruj lekeli izmaritlerin, dumanlı nefeslerin, sararmış takma dişlerin kokusunu.

(Tezgahın altına kaçan kalemimi arıyordum, tam o sırada iki laborant teyze, tuvaletten dönmüş ve benim orada olduğumu fark etmemişti.

“Arkası da pek sağlammış,” diye fısıldadı biri. “Arkası sağlam olmasa öyle bir rezaletin üzerine iş bulabilir mi? Hem de getirip tepemize müdür dikeyorlar ahlaksızı. Şu hale baksana, afrasından tafrasından geçilmiyor.”

“Onun gibiler için burası da bir nevi sürgün. Muhasebeci Recep Bey söyledi, bak bu son şansın demişler, ya aklını başına toplarsın ya da defolup gidersin.”

“Nasıl bir yüzüzlüktür bu Yarabbim. Çoluğundan çocuğundan da mı utanmaz insan?”

“Allah karısına kuvvet versin. Ben bir tek o kadına actıyorum.”)

Yağmur yağdığında külüstürün sileceklerinden çıkan o korkunç ses de hala kulaklarımda. Döşemedeki sigara delikleri, kapağı kaybolmuş küllük, kolu bozuk olduğu için hep kapalı duran pencere...

(“Burada herkes kendini çok zeki sanıyor.” Babamın direksiyonu sıkın parmaklarındaki kan çekilmiş. “Kasaba ruhu işte. Gözünüzde büyütmeyin sakın, burasının kasabadan hiçbir farkı yok. Bir düzen kurmuşlar ve birisi gelip bozacak, rahatları kaçacak diye ödleri kopuyor... Asla aptalların kuklası olmayın çocuklar. Asla üzerinize basıp geçmelerine izin vermeyin.”)

* * *

Kerim’in öğretmeninden gelen mektubu babam sofrada yüksek sesle, kelimelerin üstüne tek tek basarak okudu. Komiklik olsun diye yapmadı bunu. Böyle aptalca bir mesele için zamanının harcanmasına ne kadar öf-

kelendiğini iyice anlayalım, aklımızda en ufak bir şüphe kalmasın diye yaptı. Sonuna kadar okuyup bitirdikten sonra çatalın ucunda bekleyen lokmayı ağzına attı, ağır ağır çiğnedi, bardağından bir yudum su aldı ve peçeteyle ağzını sildi.

“Hangi okullar katılıyormuş bu öykü yarışmasına?”

“Bilmiyorum,” dedi Kerim.

“Ne ödül vereceklermiş? Para mı?”

“Bilmiyorum.”

“Para mara vermezler, cimridir bunlar. Uyduruk bir kitap verirler. O da en iyi ihtimalle.”

Öğretmeni, Kerim’de az rastlanan bir yetenek gördüğünü ve eğer velisi izin verirse yarışmaya katılabileceğini söylemişti mektupta. Defterlerine saçma sapan şeyler yazdığını biliyordum ama birilerinin onda yetenek göreceğini hiç tahmin etmezdim. Babama göreyse böyle işlerle uğraşan öğretmen salağın tekiydi, azıcık kafası çalışsa edebiyat öğretmeni olmazdı zaten.

“Çocuklarla bu şekilde konuşman doğru değil Refik,” dedi annem. Babam duydu mu, bilmiyorum.

“Peki bu... bu hadiseye katılmak istiyor musun?”

“Hayır,” dedi Kerim.

“Onu bunu bilmem. Artık mecbursun. Öğretmenin böyle *nazik* bir mektup yazmışken hayır demek çok ayıp olur. Hem kim bilir, belki bu sayede biraz aklın başına gelir. Zamanını daha önemli şeylere ayırman gerektiğini anlarsın. Ben anlatınca bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyor.”

Kardeşim, derslerden, daha doğrusu okula gitmekten nefret ediyordu. Aslında okumayı seviyordu, bırak sabahtan akşama kadar roman okuyabilirdi. İnsanların peşine takılıp kafa şişirmediği zamanlar, o kız gibi elyazısıyla abuk sabuk öyküler yazardı. Defterini zorla elinden çekip bakardım, ne yazıyor bu diye, ama öyküle-

rin hiçbirini başından sonuna kadar okumamıştım. Babam, böyle saçmalıklarla zaman öldüreceğine bari bilim kitapları oku diye az mı uyarılmıştı? Ben de, artık çocuk değilsin, aklını başına topla derdim ama umurunda değildi. İşin doğrusu, onun ne yaptığı da benim umurumda değildi, sadece sürekli babamdan azar işitmesi hoşuma gitmiyordu.

Babam mektubu dikkatlice katlayıp zarfına yerleştirdi. Suratında acayip bir ifade vardı, sanki istemeden gülüyormuş gibi, ya da gülerken fotoğrafını çekmişler ve tutkalla suratına yapıştırmışlar gibi.

“Öykünüzün konusu ne olacak yazar bey?”

“Bilmiyorum,” dedi Kerim. “Karar vermedim.”

“Madem böyle bir işe kalkıştın, adam gibi bir öykü yazmak zorundasın. Herkesin seninle dalga geçmesini istemeyiz.” Bana dönüp göz kırptı. “İstemeyiz, değil mi?”

Ne dememi istiyordu, anlamadım.

“Uçaklı, pilotlu filan bir şey olur herhalde,” diye mırıldandım. Kardeşimin en sevdiği konu, çölde ya da okyanusun ortasında kaybolan İkinci Dünya Savaşı pilotlarıydı.

O gece Kerim de, ben de doğru düzgün uyuyamadık. Ne zaman gözlerimi kapatsam, aklıma Sevgi değil, Nil Abla geliyordu. Öyle olmasın diye kendimi zorlayıp durdum ama hiç işe yaramadı. Suç bende değil, Sevgi'deydi. Gündüz okulda, saçlarını niye böyle yapıyorsun, seni çirkinleştiriyor demiştim. Kısa saçla daha güzel olursun demiştim. Neden öyle yürüyordu, neden hep tırnaklarını kemiriyordu, neden hep canımı sıkan konular hakkında konuşmak istiyordu ve hepsinden önemlisi, neden benimle hiçbir şey yapmaya yanaşmıyordu? Kavga etmiştik, çirkin sözler söylemişti. Sonrasında Nil Abla gelip kafama yerleşmişti ve başka şeyler düşünmemeye çalıştıkça gitgide daha derine sapanıyordum. Tek istediğim, parmakla-

rımın ucunda onun tenini hissetmekti –kolunun iç tarafı olsun, yanağı olsun, kulağıyla boynunun arası olsun– ve ona dokunurken kendinden geçip gözlerini kapadığını görmektir. O yaşında, aklımı ele geçiren en cüretkar düşünce buydu. Bu kadarının bile imkansız olduğunu biliyordum çünkü onun gözünde bir çocuktum, dahası çalıştığı yerdeki müdürün oğluydum. Yani bir yandan bana iyi davranmak, bir yandan da işini tehlikeye atabilecek her türlü davranıştan uzak durmak zorundaydı. Nedense bu hassas denge, onu gözümde daha da çekici kılıyordu. Bacağı hala bacağıma geliyor gibiydi. Belki biraz rahatlarım diye kalkıp elimi yüzümü soğuk suyla yıkamayı düşündüm fakat kardeşim yüz bin tane soru sorar diye vazgeçtim. O da saatlerce yatağında döndü durdu.

Ertesi sabah okula giderken babam uzun süre konuşmadı. İyiye alamet değildi bu. Sonra, “Bakın çocuklar,” dedi, “anneniz normal bir kadın değil. Kafasında birtakım problemler var. Baştan bilseydim ben de ona göre karar verirdim ama artık çok geç. Yarın öbür gün bu sorumluluk size kalacak, ona sizin bakmanız gerekecek.”

“Nasıl problemler var?” diye sordu Kerim.

“Kafasının içi zehirle dolu. Sırf kendisini değil, etrafındakileri de zehirliyor.”

Niye şimdi durup dururken böyle şeyler söylüyordu ki? Eğer ortada bir mesele varsa beni kenara çekip konuşabilirdi. Kerim’in aklını karıştırmanın ne alemi vardı? Hem niye dikiz aynasından kardeşimin gözünün içine bakarak konuşuyordu? Kerim’in yüzünün şekilden şekle girdiğini görünce, bir an için –kısacık bir an için– zafer kazanmış komutan edasıyla gülümsedi sanki. Ya da ben öyle gördüm.

Kardeşim bazı şeyleri hatırlamıyordu. Yaşı küçük olduğu için mi, yoksa unutmayı tercih ettiği için mi bilmiyorum. Eski evdeyken doktorun haftalarca her akşam

gelip anneme iğne yaptığını hatırlamıyordu örneğin. Bazı günler kapıların kilitlendiğini, odamızdan çıkmamıza izin verilmediğini hatırlamıyordu. Annemin, “İstemiyorum bunları Refik, iyiyim ben,” diye ağladığını... Ben hepsini hatırlarken o unutmayı nasıl becermişti, bilmiyorum.

* * *

Şimdi düşününce her şey bir anda olmuş gibi geliyor ama o sırada günler insanı çıldırtacak kadar yavaş geçiyordu.

Cumartesi günleri hala arıların peşinden koşup duruyorduk ama bu arı milletin aklı olduğuna artık hiç inanmıyordum. Tamam, bal yapıyorlardı, kovan yapıyorlardı, kraliçeleri filan vardı ama hepsi palavraydı. Bence kendi yönlerini tayin edecek kadar zeki değillerdi. Havada uçarken ikide bir karar değiştirip bir o yana bir yana atıyorlardı kendilerini. Babamın bir bildiği vardır diye dışımı sıkısam da içimden öyle olmadığını anlamıştım. Bazı insanlar, akıl olmayan yerde akıl arıyordu, arılarda örneğin.

Kardeşim, defterinin ön sayfalarını kafadan atma sayılarla dolduruyor, arka sayfalarına ise cesur bir pilotun Kuzey Kutbu’nda ayılarla mücadelesini anlatan aptal bir bu öykü yazıyordu. Arada sırada bana okuyup iyi olmuş mu diye soruyordu. Çoğunlukla dinlemiyordum.

Bir gün beden dersinde top oynarken itin teki çelme takıp beni düşürdü. Arkadaşım dediğim itlerden biri. Bileğim kütük gibi şişti, iki gün üstüne basamadım. Annem odama tepsiyle yemek çıkardı. “Canın sıkılıyorsa aşağıda koltukta uzanabilirsin,” dedi. “Burası iyi,” dedim.

Biliyordum, diğer oğlanlar yokluğumu fırsat bilip Sevgi’nin dibine gireceklerdi. Sevgi de bana kızgın olduğu için onlarla konuşacaktı. O yalancı pisliklerin hepsini tek tek köşeye çekip ağızlarını burunlarını dağıtmak isti-

yordum. Arkamdan dolaplar çevirip kuyumu kazıyorlardı. İpe sapa gelmez laflar ediyorlardı. Annem hakkında, babam hakkında, kardeşim hakkında yalanlar uyduruyorlardı. Neler konuştuklarını tahmin etmek için alim olmaya gerek yoktu.

Gündüz zararsız görünen bulutlar, akşama doğru kararıp alçalmaya başladı. Fena bir yağmur bastırmak üzereydi. Kuşlar ciyak ciyak bağırarak yaklaşan tehlikeyi birbirlerine haber veriyorlardı, ne işe yarayacaksa. Sanki kaçıp saklanabilecekleri bir delik varmış gibi. Açık pencereden otların rüzgarda şiddetlenen hışırtısını dinledim.

Kardeşim eve döner dönmez karşıma oturtup okulda bir şey oldu mu diye sorguya çektim. Gözünü dört aç diye tembihlemiştim ama bir şey olmamış. Yemin ettirdim, etti etmesine, fakat benim içim rahat etmedi. Rengi sapsarıydı, kesin bir terslik vardı.

“Sana kötü bir laf mı ettiler?” diye sordum.

“Hayır.”

“Son sınıftaki o bok çuvalı yine üstüne mi yürüdü yoksa?”

Başını iki yana salladı.

“Öyleyse niye böyle suratın sapsarı?”

Cevap vermedi.

“Babamdan mı azar yedin?”

Yine başını iki yana salladı.

“Niye bu kadar geç kaldınız?”

Fabrikada işler uzamış. Ödevlerini yapmış bitirmiş, sonra da Özdemir Abi'yle top oynamışlar.

“Nemli bisküvi yok muydu?” dedim.

“Vardı,” dedi. Gülmedi.

Rüzgar şiddetlendiğinde tahtalar gıcırda, arka cep-
hedeki kepenkler güm güm vururdu. Tavan arasındaki
çatlaktan içeri sızan rüzgar, can çekişen hayvanlar gibi
ulurdu. Ne yeni eve ne seslerine ne de etrafı saran ıssızlığa